

„Közös dolgaink”
a Semmelweis Egyetem Egészségtudományi Kar
III. Infekciókontroll Munkanapja

„... Én dolgozni akarok. Elegendő
harc, hogy a multat be kell vallani.
A Dunának, mely mult, jelen s jövő, s
egymást ölelik lágy hullámai.
A harcot, amelyet őseink vívtak,
békévé oldja az emlékezés
s rendezni végre közös dolgainkat,
ez a mi munkánk; és nem is kevés.”
József Attila: A Dunánál

Tisztelt Kollégák, konferenciánk résztvevői, előadói, honlapunk látogatói!

Június 13-án rendeztük meg harmadik alkalommal az Egészségtudományi Kar infektókontroll munkanapját. Felmerülhet a kérdés: mi szükség van újabb helyszínre, újabb rendezvényre, amikor számos hasonló esemény zajlik a tavaszi és az őszi szezonban. Egymást követik az olyan konferenciák, kongresszusok, munkaértekezletek, amelyek mind az infektókontroll valamely szektorába helyezhetők el. De Magyarországon szinte rendkívüli módon ezek nem rivalizálnak egymással, nem harcolnak a közönségért, a pozícióért, anyagi bevételért. Igyekszünk kitérni egymás elől, hogy minél többen juthassanak el minél több ilyen eseményre. Hirdetjük is a többiek programját lehetőségeink szerint.

A Semmelweis Egyetem Egészségtudományi Kara sem térhet ki az elől, hogy szerepet vállaljon a fertőzésekkel, ezen belül hangsúlyosan az egészségügyi ellátással kapcsolatban fellépő fertőzésekkel szembeni küzdelemben. Azért sem, mert Magyarországon ez az intézmény az, amelyik jogelődje, a Jó Pásztor Háza szeretetotthon 1892-es Mákó Miléva grófnő, San Marco hercegné általi megalapítása óta mindent megtesz az egészség tudományok hazai megalapozásáért, műveléséért, színvonalának és hasznosságának emeléséért, és mindig segített tapasztalatainak, tudásának átadásával a később alapított intézmények fejlődésében, az egészség tudomány művelőinek továbbképzésében .

Folytatásra ösztökéltek a korábbi két munkanapra vonatkozó észrevételek, támogató és biztató levelek, javaslatok is. Az infektókontroll, mint ahogy az egészségügyben minden, csapatmunka. Közös feladat. Ebből kiindulva választottuk a József Attila-i gondolatot

mottóul, de azért is, mert az idézett versszak úgy kezdődik, mint ahogy mindannyian kelünk és fekszünk: *Én dolgozni akarok!* Tenni, hasznosnak lenni, és nem magunk számára, nem önös érdektől vezérelve. Ez a törhetetlen lelkesedés érződött ki valamennyi előadó szavaiból.

Az első munkanap, 2011-ben a klinikai mikrobiológiát, mint az infektókontrollnak a leginkább megsegítésre szoruló elemét emelte a középpontba. A második nap, 2012-ben a kórházhigiéné köré szerveződött. Most az infektológiára helyeztük a fő hangsúlyt, de ismét olyan módon, hogy az előadók, a témák, és persze a közönségből érkező hozzászólások azzá az egészsé álljanak össze, amit el kell várnunk az egészségügytől, annak művelőitől és irányítóitól: közösen teljesítendő gyógyító és megelőző szolgálattá. Mert a beteget meg kell védeni, meg kell gyógyítani, vissza kell adni családjának. És ezt nem tudja megtenni sem a belgyógyász, sem a sebész, sem a háziorvos, sem az ápolónő, sem a higiénikus, sem a diagnosztikus területen dolgozó, sem a kórházigazgató, sem a pénzügyek irányítója, sem az államigazgatási apparátus. *Csak mindezek együttesen.* De ahogy az előadásokból is kicsengett: ha egy kórházban az infektológusok, a kórházhigiéné, a mikrobiológia dolgozói együtt kevesebben vannak, mint ahány az igazgató, ott a baj nagy. És nem az igazgatók számának csökkentése a szükséges megoldás! És ha az egészségügyi költségvetés GDP-arányosan összevethető is más országok részesedésével, de a munkabér kivételével minden kiadás más országok nemzeti össztermékéhez igazodik, nem a hazaihoz, és az egészségügyben elköltött pénzeink más országok GDP-jéhez adódnak hozzá, a szakadék nőni fog.

Ezen csakis az eltökéltséggel, a hivatástudattól vezérelt tenni akarással tudunk valamit változtatni. A második mottó, *Semmelweis Ignácnak* a Scanzoni udvari tanácsoshoz írt leveléből kiragadott mondat annak az elhivatottságtól vezérelt embernek meg nem alkuvását mutatja, aki megszállottként küzd igazáért egy őt meg nem értő közegben, de nem töri meg az áttörhetetlennek látszó ellenállás,

rendületlenül hirdeti és terjeszti azt, aminek helyességéről meg van győzve, ha kell maga dicséri magát, hogy megismerjék, és végül diadalt arat. Mert neki volt igaza!

„Látja, tanácsos úr, hogy néhány heti teoretikus előadás elég volt, hogy a sebészetnek ezt a kandidátusát annyira felvilágosíthassam, hogy a tanultat sikeresen alkalmazza, míg Önnek, tanácsos úr, aki Németország első szülészének számít, közel tizenhárom év nem volt elegendő, hogy a tévedéseitől megszabadítsa.”
Semmelweis Ignác

Mindannyiunk nevében, akik a szervezésben és a megvalósításban részt vettünk köszönöm az előadóknak, hogy első szóra vállalták a felkérést, köszönöm az Egészségtudományi Kar vezetésének, hogy újfent biztosította a megrendezés feltételeit, a Kar minden munkatársának, akik a technikai lebonyolításban segítettek! Köszönöm támogatóinknak, hogy segítették a rendezvény megvalósíthatóságát!

Köszönöm minden kedves jelenlévőnek, hogy velünk voltak, hozzászóltak, kérdeztek, közreműködtek abban, hogy úgy érezhessük: érdemes volt összejönni, kaptunk valamit egymástól!

Amit megkezdtünk, folytatni fogjuk. Téma, mondanivaló van bőséggel. Ragaszkodunk ahhoz, hogy a rendezvényen a részvétel szabad legyen, elérhető mindenki számára. Ezért sem fog soha pontszerző továbbképzéssé válni, hogy a csak ebből a célból regisztrálók miatt ne szorulhassanak ki azok, akiket a program érdekelne, de munkahelyük esetleg regisztrációs díjjal összekötött konferenciákra nem delegálná őket.

Viszont látásra!

Barcs István

